

Phần 5

Chương 13

Tây Thiên có một phạm nhân tên là Mặc Phi⁽¹⁾, Mặc Phi từng phán một câu thế này: “Nếu có hai hay nhiều hướng để làm một điều gì đó, và một trong những hướng này có thể dẫn đến thảm họa, thì mọi chuyện thường diễn biến theo chiều hướng đó.”

Nói cho bình dân chính là: Sợ cái gì, tới cái đó.

Ta cho rằng câu này hết sức chí lý, còn hết sức nhìn xa hiểu rộng.

Ví như hiện tại, tên Nhị Lang Thần dát vàng đầy người đang ngồi chễm chệ trong sân uống trà, chính là minh chứng hùng hồn nhất cho định luật éo le này.

“Chẳng hay Thiên quân có hài lòng với trà Vũ Hoa này của ta không?”

Lòng lo sợ thất lễ với con em quý tộc được cung chiều từ nhỏ, ta bèn châm thêm ít nước nóng vào trong ấm trà, cười đặc biệt nịnh nọt.

“Coi như có thể vào miệng được.” Nhị Lang Thần nhếch mép lên, mắt phượng híp lại.

“... Thiên quân quả nhiên hiểu biết sâu rộng.”

Trà Vũ Hoa này là do ta xin xỏ Trà tiên mới có, nghe nói là công phẩm cực đắt tiền, tổng sản lượng cả năm cùng lắm chỉ có hai lạng rưỡi, may mắn sao Trà tiên cũng là thành viên liên minh của phái nữ tiên tao nhã, cho nên mới bố thí cho ta một góc nhỏ. Ta còn muốn trồng cấy vào loại trà này để dụ Nhị Lang Thần trừ cho ta ít nợ, nào ngờ lại đánh vào bịch bông, khiến lòng ta rầu rĩ vô cùng.

“Tiểu Đậu tiên, cũng biết hôm nay bôn tọa tới đây vì chuyện gì chứ?”

Có lẽ Nhị Lang Thần nhận ra ta không vui, do đó sắc mặt càng sung sướng tợn.

“Đòi tiên thì không có, nhưng mạng thì có một con đây.” Ta than một tiếng, vẫy tay áo che mặt.

Bên cạnh vọng tới một tiếng cười khẽ.

“Tiểu Đậu tiên.” Sau một hồi im lặng, giọng giả bộ nghiêm túc của Nhị Lang Thần vang lên: “Tuổi của bọn tiên đã không còn nhỏ nữa, tới lúc gấp rút cưới vợ rồi. Kim Thu Quý...”

“Thiên quân anh tuấn tiêu sái, oai phong bất phàm như vậy, đâu cần tới một đóa Kim Thu Quý nhỏ bé để làm mai chứ?” Ta thò nhanh tay ra tóm lấy ống tay áo hắn, chớp chớp mắt ra bộ nịnh nọt: “Chỉ cần ngài lên tiếng một cái, có tiên tử

nào trên Thiên đình không chịu gặt đầu? Dù là phụ nữ đã có chồng cũng tức tốc ký giấy ly hôn tái giá!”

Thế mà Nhị Lang Thần lại lắc đầu: “Sai rồi sai rồi, vẫn có một người không muốn lấy ta.”

“Chẳng lẽ Thiên quân đã thích ai rồi sao?” Ta lập tức kích động, kéo tay áo hấn mạnh hơn: “Ngài cứ nói đi? Dù là ai ta cũng giúp ngài theo đuổi!”

Vậy là giảm được một món nợ ketchup, tốt quá tốt quá, có lời rồi!

Nhị Lang Thần nhìn ta, cười mập mờ.

Ánh mặt trời chiếu lên khôi giáp hoa hòe lộng lẫy của hắn, giờ phút này Nhị Lang Thần trong mắt ta cao quý từ bi hết như Phật Di Lặc, hào quang chói lọi.

“Thiên quân ngài không cần xấu hổ, ta đảm bảo không nói với ai!” Sự hấn không chịu nhả bí mật ra, ta bèn rền sắt khi còn nóng, thề với trời: “Giang Đậu luôn một lòng khát khao mong mọi những người yêu nhau sẽ về bên nhau, ngài có chỗ nào cần dùng đến, xin cứ việc sai bảo...”

“Người nghĩ ta theo đuổi nữ nhân mà còn cần người khác giúp đỡ sao?”

Nhị Lang Thần cười cười, thốt ra một câu nhàn nhạt.

Ta nhất thời chán nản.

Hào quang lóa mắt tản đi, tôi xuống từ từ, thoát cái Nhị Lang Thần lại trở về là cục phân vàng bốc mùi tiền.

“Chẳng qua.”

Nhị Lang Thần im lặng một thoáng, bỗng nhiên mở miệng.

“Có chuyện gì thì nói lẹ, có rắc gì thì thả nhanh.”

Ta thật tình không muốn hầu tên tài chủ vườn lên xuống thất thường này nữa, hậm hực gom hết chén trà, bình trà về - Gì mà Trà Vũ Hoa, gì mà Đại Hồng bào, sau này khỏi cần cho hắn uống nữa, cứ lấy đại nước sôi ra mời là xong, nếu thu vào là số không, thì vốn đầu tư cũng không luôn cho bớt lỗ.

“Theo đuổi nữ nhân thì không cần giúp, vì nói nào ngay người trong lòng ta, cũng không phải là nữ.”

Choang một tiếng, chén trà San Hô thượng hạng trong tay ta đã ngã sập mặt xuống đất, tan nát đời hoa.

“Thánh quân...” Ta bối rối nhìn mảnh vỡ trên đất mà tim đau như cắt: “Tiểu, tiểu tiên không biết Thiên quân có sở thích đặc biệt như vậy...”

“Không trách người, mấy ngày nay ta đã suy nghĩ cẩn thận, cũng rất khiếp sợ.”

Nhị Lang Thần gật gật đầu thừa nhận, nét mặt khá là đau đớn: “Chuyện tình cảm, không phải thứ do mình định đoạt.”

“Thiên quân, Thiên quân tìm ra được tình yêu đích thực, đã là chuyện hiếm có thể gian, cần gì phải để ý chuyện giới tính?” Ta ráng kiềm chế vạ con ngựa đang chạy lồng lên trong lòng, gắng gượng làm ra vẻ tỷ tỷ tri kỷ thấu hiểu lòng người.

GODFIVE có đoạn tay áo⁽²⁾! Đây là tin sốt dẻo cỡ nào! Không ngờ trong đoàn thể nhỏ bé hắc ám xấu xí như vậy, lại xuất hiện tình tiết thần kỳ đồng tính hút nhau, chẳng biết sau khi tin này đồn ra sẽ có bao nhiêu tiên tử phát điên đây?

Cơ mà không hiểu sao, ta lại thấy lông mày của Nhị Lang Thần co rúm lại.

“... Điều quan trọng là, người ta thích lại không để ta trong lòng.”

Hít sâu một hơi, rồi thở ra chậm rãi, lời tự bạch của Nhị Lang Thần quả là buồn bã bi thương.

Nếu người trước mắt là một mỹ thiếu niên trong vắt đơn thuần (Ví như Tề Lam), thì ta nhất định sẽ nhào lên nắm lấy bờ vai chàng mà kêu lên đau khổ: “Em trai ơi, chớ bi thương, theo chị đi!”

Đáng tiếc, quá đáng tiếc, câu này lại phát ra từ một cục phân vàng.

“Thiên quân có gia tài khổng lồ như vậy, chỉ cần cầm tiền đập cũng có thể đập cho người ta vừa ý ngài mà!” Ta thoát khỏi cơn thống khổ, lấy tay áo che miệng cười gian: “Tặng một viên đá quý bụi nhất sáng nhất, khuyến mãi thêm một con thú cưng hiếm nhất đắt nhất, bảo đảm đôi phương sẽ bại trận ngay.”

“Bảo bối của ta, người đó chưa chắc để ý.” Nhị Lang Thần cúi đầu thở dài một tiếng, tựa như vô cùng sâu nã.

“Ai lại lợi hại như vậy? Tới lễ vật của Thiên quân ngài mà cũng chướng mắt?” Ta kinh ngạc vô cùng, sức nhớ tới một người, nụ cười bất giác cứng đờ: “... Đừng nói là?”

“Chính là người đó.” Chưa đợi ta nói thêm câu nào, Nhị Lang Thần đã giành đáp trước.

Ánh mắt hần nhìn ta sâu thẳm, như biển cả tối tăm không thể nghiên cứu tìm tòi.

“Ồ... Thiên quân à, thúc cháu loạn luân không tốt đâu.”

Phân vân một hồi, rốt cuộc ta vẫn phải rụt rè mở miệng.

“Huống chi Ngọc Đế lão nhân đã có Tây Vương Mẫu rồi! Tuy chúng ta theo đuổi tình yêu đích thực là đúng, nhưng vẫn không nên vào vai tiểu tam đâu...”

Cuối cùng ta đã nhìn ra được nỗi tuyệt vọng trong cặp mắt đen như mực.

“Không, phải, Ngọc, Đế!”

Trên trán Nhị Lang Thần như bốc lên khói bếp.

“Lẽ nào là người còn có tiền có quyền hơn Ngọc Đế sao?” Ta lắc đầu tỏ vẻ không tin, e là có lòng sục khấp Thiên đình này cũng không tìm được ai giàu nứt đố đổ vách hơn hai chú cháu nhà này.

“Giá trị của bảo vật, không phải dùng tiền để đong đếm được.” Nhị Lang Thần thở dài nặng nề.

Ta kinh hãi rồi, không ngờ tên nhà giàu mới nổi Dương Tiễn cũng có ngày sâu sắc như thế, hẳn mà lại ý thức được tiền không phải vạn năng sao?! Đây quả là chuyện đáng kinh ngạc hơn cả trời hiện trăng máu, nước biển chia đôi mà.

“Trong lòng ta, sức nặng của người đó ngang bằng với Ngọc Đế.”

Trong mắt Nhị Lang Thần phát ra ánh sáng ngọc ôn hòa như si như say.

Ta nhất thời bừng tỉnh, trong khấp Thiên giới, người có gan ngồi ngang hàng với Ngọc Đế, chỉ có...

“Không ngờ người ngài nhớ thương lại là Thiên Thanh thánh quân?”

Ta líu lười, thảo nào Thiên Giáng nói sức quyến rũ của Thiên Thanh rất đáng sợ, nam nữ tam giới đều mê muội, khủng khiếp tới nỗi kể cả Nhị Lang Thần GODFIVE cũng phải lòng hẳn.

Nhị Lang Thần chỉ cười không đáp.

“Thứ khác ta không dám cam đoan, nhưng Thiên Thanh thích gì thì ta biết.”
Moi ra được người trong lòng của Nhị Lang Thần rồi, ta cũng thở phào một hơi: “Thiên quân cứ việc an tâm, Giang Đẩu ta nhất định sẽ dốc hết sức lực để tác hợp cho hai vị, dù xông vào nước sôi lửa bỏng, dù chết muôn lần cũng không từ nan!”

“Câu này có thật không?” Nhị Lang Thần nghe vậy dường như rất phấn chấn, cặp mắt phượng xếch nghiêng híp lại thành một đường bé tí.

“Chỉ cần ngài xóa nợ Kim Thu Quý cho ta...” Ta hơi nâng cằm lên với hẳn, ý tứ hàm xúc.

“Đồng ý đồng ý!” Nhị Lang Thần lật ngược tay lại, nắm chặt lấy bàn tay mềm của ta, vẻ mặt hết sức kích động: “Tiên tử nói gì, ta đều đồng ý hết!”

Thế mới nói ái tình khiến người ta phát cuồng mà, vì vậy ta muôn phần xúc động moi giấy mực trong tay áo ra, ần ý đưa tình bỏ nhỏ một câu: “Thiên quân, nói không bằng chứng, xin ký tên cho chắc ăn.”

Tháng năm năm Vạn Đạo, Giang Đẩu tiên ta và Nhị Lang Thần đã đạt thành thỏa thuận song phương, chỉ cần ta giúp Nhị Lang Thần theo đuổi được người trong lòng hẳn, thì không những xóa khoản nợ Kim Thu Quý, mà Nhị Lang Thần còn đồng ý với ta một điều kiện, nói được làm được.

Ta biết, theo đuổi Thiên Thanh không phải là công tác dễ dàng, nhưng để vạn năm sau không cần phải gánh nỗi lo cuộc sống, để không phải mắc nợ trường kỳ sinh ra chứng trầm cảm thâm niên, Đẩu Đũa ta đây, liều mạng!

Thay một bộ đồ mới, lấy đuôi bạc của cửu vĩ hồ thắt ở bên hông, ta mang theo khí thể hùng dũng oai vệ, hiên ngang tiến thẳng tới Thương Nam.

Khí thể trầm tĩnh lạc quan này, thực chất chỉ là giả vờ, kỳ thực lúc này đầu ta trống rỗng, hơi thở suy kiệt, đi đứng cũng mất thăng bằng.

Từ lần thám hiểm Bắc Lãng phủ về, đã gần mười ngày ta chưa gặp lại Thiên Thanh, nhưng bộ dạng bốc hỏa hôm đó của hắn vẫn còn sờ sờ ngay trước mắt ta như mới hôm qua. Phương chủ từng nói có vài người thuộc dạng địa lôi, bình thường thì im im hiền lành, nhưng một khi động tới ngòi nổ thì sẽ nổ tung tới độ thịt nát xương tan. Ta nghĩ Thiên Thanh chính là một ví dụ điển hình, mấy trăm năm qua mừng giận không hiện lên sắc mặt, khiến cơ mặt nằm trong trạng thái mất cân đối trường kỳ, cho nên một khi núi lửa phun trào, thì sẽ dữ tợn tới hết thuốc chữa.

Có lẽ Nhị Lang Thần chưa từng thấy trạng thái bùng cháy của Thiên Thanh, nếu như đã thấy rồi thì bảo đảm không thích nổi.

Nhưng mà nói qua cũng phải nói lại, lẽ đâu Nhị Lang Thần là M⁽³⁾ thì sao, nếu thế thì sợ là hắn thấy xong còn thích thêm.

Thứ tình yêu này ấy à, ôi, nói tới nói lui, chính là hợp thành từ người muốn đánh, ta muốn khổ thôi.

Vừa mới bước chân vào địa bàn Thương Nam, bỗng nhiên một con thú nhỏ lông xù bất ngờ lao ra từ trong mây, húc mạnh vào lòng ta.

“Úi, thận! Thận rớt rồi!”

Ta bị húc tới chóng mặt hoa mắt nước mắt giàn giụa, chỉ còn biết ôm bụng rên la.

“Ba Tây Mễ Á!”

Một chiếc bóng yêu điệu màu tím nhạt bồi rồi chạy tới, đưa tay xách con thú nhỏ gây họa lên.

“Tiên tử có bị thương không?”

Người lên tiếng hỏi là một tiên nữ tuổi thanh xuân, cô ta dùng tay còn lại đỡ ta dậy, hai gò má đỏ bừng, cặp mắt đen láy mọng nước như nho tươi.

“Sao, sao tiên hữu không nhốt thú dữ vào chuồng...” Ta cười khô, lông mày sụp xuống thể hiện sự phản đối sâu sắc.

“Ba Tây Mễ Á không phải là thú dữ đâu!” Tiên nữ áo tím cong môi, ba phần bướng bỉnh bảy phần xinh đẹp.

Ta nhìn kỹ lại, hóa ra “Ba Tây Mễ Á” là để chỉ con heo nhỏ lông đốm đen trắng kia.

“Sao tiên hữu lại lấy một cái tên... có nội hàm như thế?”

Nhìn hàm răng trắng sáng của con heo núi mà ta không khỏi mừng thầm trong lòng - may mà chưa lũng thẹn!

“Tại nó hay thích đi rong thôi.” Tiên tử áo tím ôm con heo núi đang đá đập lung tung, gào rú thảm thiết vào lòng, mặt tràn ngập mơ mộng ngọt ngào: “Nó là thú cưng phóng khoáng nhất, tự do nhất, đặc biệt nhất, biết suy nghĩ nhất trên đời.”

Ta nhìn con heo nhỏ đang đỏ mặt giẫy dụa điên cuồng, nhũ bụng đây là con thú cưng dễ cáu nhất trên đời thì có.

“A, bộ đồ người đang mặc...” Tiên tử áo tím như sực nhớ ra điều gì, đứng bật dậy, ánh mắt lia dọc ta từ trên xuống dưới.

Ta chớp chớp mắt, ngồi yên chờ.

“Té ra là người!” Ông tay áo che hờ bên miệng, cô ta giật nảy mình tỏ vẻ thất kinh như đang diễn tuồng tạp kỹ.

“Giang! Đậu! Hồng!” Ba chữ lăn ra khỏi cuống họng, chữ nào chữ nấy đều nhịp nhàng hoàn hảo.

Ta nhanh chóng nhìn cô ta gật đầu cười tủm tỉm.

“Người, chính là Giang Đậu Hồng trong truyền thuyết...” Trong đôi mắt đẹp dịu dàng trong vắt của tiên tử bập bênh sóng nước, cảm xúc rối bời.

Loáng cái nụ cười của ta càng đậm nét hơn.

Chắc hẳn câu tiếp theo chính là “Ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu, ngài có thể ký tên, chụp hình lưu niệm với ta không?”

“Xí!”

Ai dè tiên tử áo tím lại tặng cho ta cái liếc trắng mắt khinh bỉ, sau đó giậm chân một phát, quay ngoắt người bay thẳng lên mây bảy sắc.

Mây xanh cuộn cuộn, cứ thế cô ta ôm theo con heo “Ba Tây Mẽ Á” đang gào rú bỏ đi mất dạng, bỏ ta ngồi ngốc tại chỗ không hiểu mô tê gì.

Chậc, tiên hữu à, làm tiên không nên quá vô tình thế đâu!

Bị một Trình Giáo Kim bất ngờ xông ra gây rối giữa đường như thế, khí thế của ta lại sụt thêm mấy phần, mãi đến khi vào điện vẫn còn ủ dột.

“Sao người lại tới đây?”

Thiên Thanh đang ngồi dựa vào giường trúc đọc sách, thấy ta không mời mà tới, nét mặt dường như rất kinh ngạc. Tay trái hấn cầm một quyển sách, mái tóc dài đổ xuống như nước, thanh bào mờ ảo như mây, môi mỏng mở hé, hai mắt chứa sao, quả thật xấu tới độ tim ta như dao cắt.

“Lâu rồi chưa được gặp Thánh quân, trong lòng tiểu tiên rất nhớ nhung.” Ta khom lưng cúi chào với hấn thật sâu, nén giọng hạ lời tỏ lòng cúng bái: “Hôm nay đặc biệt tới cửa thăm viếng, chẳng hay tiên thể Thánh quân có an khang?”

Thiên Giáng từng nhiều lần giáo dục ta rằng, khi đàm đạo với người ta không thể chém thẳng vào vấn đề quá mức trực tiếp, chào hỏi và bắt câu là điều vô cùng cần thiết. Ngay cả xã giao cũng phải có lời dạo đầu, ví như thời tiết hôm nay thế nào, giá vàng dạo này lên hay xuống chẳng hạn.

“Đứng thẳng lên, để nói chuyện.”

Không ngờ giọng Thiên Thanh lại có vẻ mất kiên nhẫn, xem ra hấn không nuốt trôi kiểu bắt chuyện này rồi.

“Tiểu tiên tới là để hỏi thăm tin tức của Pháp Lang.”

Khẩn cấp ưỡn ngực ngẩng đầu, lòng ta rửa thắm, trai xấu đúng là trai xấu, thật là không theo kịp thời đại.

“Chẳng phải đã nói người ở nhà chờ tin rồi sao?” Tiện tay đặt quyển sách xuống, sắc mặt Thiên Thanh lạnh đi: “Lẽ nào người không nghe lọt lời ta nói?”

“Thánh quân!” Ta thấy hấn có dấu hiệu sắp mất mồm, lập tức giữ giọng oan ức: “Tới nay đã gần mười ngày rồi, Hắc Vô Thường tiên quân không nhắn chim giấy cho tiểu tiên nữa, tiểu tiên đã mất hết nguồn cung cấp tin rồi! Ngài với Phương chủ cứ bảo tiểu tiên chờ, mà chờ tới khi nào mới được chứ?!”

Hai mắt Thiên Thanh nhếch lên, sau đó nhanh chóng trở lại bình thường.

“Là vậy sao?”

Hấn che nắm tay trước miệng ho vội một tiếng, như thở dài, mà cũng như thở phào nhẹ nhõm.

Là vậy sao? Là vậy sao cái gì? Ta không rõ câu hỏi này của hấn là muốn nhắm vào ai. Có điều nếu sắc mặt đối phương đã dịu lại, thì phải biết tận dụng thời cơ triệt để, thế là ta nắm phắt lấy cổ tay đối phương, cố hết sức bày ra vẻ sùng bái tha thiết chân thành: “Tiểu tiên một mặt lo lắng cho an nguy của Pháp Lang, mặt khác lại nhớ Thánh quân vô cùng, cho nên mới không mời mà chủ động mò tới cửa, Thánh quân ngài ngàn lần vạn lần đừng trách người ta mà!”

Khóe miệng Thiên Thanh cong lên một đường nhàn nhạt, hàng mi dày rậm hơi rũ xuống.

“... Nếu đã tới, thì ngồi lại một lát đi.”

Mất một lúc lâu, trong miệng hấn mới thốt ra được vài chữ từ bi.

Ta mừng hóm như được đại xá.

Sự cô độc lạnh lùng của Thiên Thanh là sản phẩm độc quyền lấy lòng khắp tam giới, từ trước tới nay hấn luôn tự cho mình ở rất cao rất xa, nên cực ít qua lại cá nhân với những tiên nhân khác. Hôm nay là lần đầu tiên hấn mở miệng mời ta ở lại làm khách, điều này chứng tỏ núi băng nam cực cũng có ngày tan chảy - khí hậu toàn cầu sẽ ấm dần lên! Với sự nịnh nọt nhiệt tình của bản tiên cô, thử hỏi ai mà không cảm động? Ai mà không mềm lòng đây?

Khởi đầu đã thành công tốt đẹp, Nhị Lang Thần à, chờ chút nhé, mùa xuân của người sắp tới rồi!

Hón hờ bước tới chiếc bàn vuông, ta vô tình nhìn thấy trên bàn có một bộ ấm trà chưa kịp dọn.

Vươn tay sờ thử, chén trà vẫn còn ấm.

“Thánh quân, hôm nay Thương Nam có khách khác tới chơi sao?”

Ta nhớ tới tiên tử điều ngoa ôm heo con vừa rồi, bất giác nhú mày.

“Người đã gặp Tử Kim rồi sao?” Thiên Thanh đang thu dọn sách, nghe ta hỏi vậy thì động tác hơi chậm lại.

“Thì ra tên cô ta là Tử Kim à?”

Ta cúi đầu nhảm lại cái tên này lần nữa.

“Hồi nãy có gặp ngoài cửa, ta nghĩ... có lẽ cô ta không thích ta lắm.”

Đây là nói giảm nói tránh thôi, với thái độ bặm trợn lườm nguýt vừa rồi của cô ta, đâu chỉ không thích, rõ ràng là ghét ta.

Thiên Thanh trầm mặc giây lát, chậm rãi nói: “Cô ta là Tử Trúc tiên tử tọa hạ của Quan Thế Âm.”

Hóa ra là vợ chưa cưới của Hắc Vô Thường ca ca!

Trong lòng ta nhất thời lật đổ bình gia vị, ngọt bùi đắng cay đều trào lên một lần, bất kể có khuấy đều thế nào, tóm lại cũng gom về bốn chữ - cảm xúc rối bời.

“Cô ta tìm ngài làm gì?” Ta giả vờ chep miệng xem thường.

“Cũng không có chuyện lớn gì, chỉ hàn huyên băng quơ thôi.” Thiên Thanh cười điềm đạm.

“Chỉ hàn huyên băng quơ, vậy mà cần tới mật hoa linh tiêu ngàn năm để pha trà chiêu đãi à?” Miệng ta dẫu lên cao tới nỗi đủ để treo vừa một bình mỡ.

“Người cũng biết, cô ta là đệ tử tọa hạ của Quan Thế Âm Nam Hải, thân phận đặc biệt, nên tất nhiên phải tiếp đón chu đáo.” Thiên Thanh đáp thân nhiên, mặt không đỏ tim không đập nhanh.

“Cô ta với Hắc Vô Thường tiên quân yêu nhau thật lòng sao?” Ta trợn to mắt, hỏi ra vấn đề mà mình muốn biết nhất.

“... Tất nhiên.”

Thiên Thanh im lặng chốc lát, rồi cúi đầu đáp một câu.

“Ôi.”

Con buồn bã lại nhất thời ập tới, ta thờ dài cổ nén chua xót vào lòng.

Trách sao Tử Kim tiên tử lại ghét ta như thế, có lẽ cô ta cũng biết ra rất thích Hắc Vô Thường tiên quân đây mà! Là một tiên tử si tình đau khổ chờ đợi cả ngàn năm, làm sao cô ta lại cho phép tiên tử khác có thiện cảm với vị hôn phu của mình được chứ? Nói qua nói lại, cũng tại mầm Đậu Đũa ta trẻ dại không hiểu chuyện, vượt quá giới hạn thôi.

“... Cô ta rất xứng với Hắc ca ca, cũng coi như trai tài gái sắc môn đăng hộ đối, ta nhận.”

Bụi hoa ướt át xâm chiếm khóe mắt, ta quay đầu nhìn về phương xa.

Mối rung động đầu đời trong kiếp tiên của ta, cứ như vậy mà chấm dứt.

Tử Kim tiên tử, vầng trăng sáng đã tô điểm khung cửa sổ nhà cô như ý nguyện, mà đêm nay, ai sẽ tới tô điểm cho giấc mộng của ta đây?

Thôi thì ta đành một mình gặm nhấm nỗi buồn lãng mạn và thanh tao này vậy.

Ghi chú:

1. Định luật bánh bơ của Murphy.
2. Nam thích nam.
3. M: viết tắt của từ Masochism, là người thích chịu ngược đãi từ bạn tình.

Chương 14

Thiên Thanh dọn sách xong thì dẫn ta vào huyệt cảnh Thương Nam để gặp “Chân thân” của mình.

Mấy tháng không gặp mặt, gốc Đậu Đũa được tơ vàng rào lại đã cao gầy hơn trước, cả thân hình xanh biếc tỏa ra ánh sáng mờ, hờn hờ múa may trong gió.

“Đúng là... ngây thơ hồn nhiên.”

Ta nhìn tới nhìn lui, không kiềm lòng được lên tiếng khen ngợi - Đậu Đũa nhà ta tuy không quốc sắc thiên hương, nhưng suy cho cùng vẫn là loài cây có công dụng thực tiễn.

Thiên Thanh không đáp lại ta, chỉ sụp mắt nhìn xuống mầm đậu, nhìn ở góc độ này khóe miệng hẳn hình như hơi cong lên đôi chút.

“Thánh quân, tại sao phải dùng tơ vàng giam nó lại!” Ta thể hiện lòng bất mãn với cái nhà giam xa hoa này - hướng mắt nhìn ra xa, nội trong chu vi ba thước không có giống thực vật nào khác, tội gì phải cách ly nó với mọi người chứ!

“Đó không phải là giam, mà là bảo vệ.” Thiên Thanh đáp lại một câu nhạt thếch, sau đó quay lưng bỏ đi.

Ta buộc lòng phải xách vác, lẻo đẻo bám theo sau hắn.

“... Thánh quân, ngài ở Thương Nam lâu nên thấy nhiều biết rộng, ngài nghĩ thứ gì là đẹp nhất?”

Chưa đi được mấy bước, ta vờ như say sưa ngắm hoa, lơ đãng hỏi một câu.

“Vạn vật đều bình đẳng, không có cái gì gọi là “Nhất”.” Ngữ điệu của Thiên Thanh điềm tĩnh, nói mà không ngoảnh đầu lại.

“Vậy Thánh quân thích nhất thứ gì?” Ta nhanh chóng đổi kiểu hỏi khác.

Bước chân của Thiên Thanh hơi dừng lại.

“Không có thích nhất.” Chốc lát sau, hắn lại rảo bước đi tiếp, tốc độ nhanh hơn.

Ta nhất thời mặt ửng mào chau - Nhị Lang à, sao ngươi lại chọn một tên lạnh lẽo vô tình không tim không phổi thế này, con đường phía trước gian nan rồi đây!

“Vậy, xin hỏi Thánh quân có muốn thứ gì nhất không?” Ta ỉu xiu hỏi thêm một câu cuối.

“Vô dục mới cứng cõi.” Quả nhiên, Thiên Thanh quăng cho ta một đáp án hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Thiên Giáng từng nói rằng, theo đuổi là một môn học thâm sâu huyền bí, để hai người cùng thích nhau là chuyện cực kỳ khó khăn. Giang Đậu Hồng ta chưa từng theo đuổi ai, cũng chưa từng được ai chính thức theo đuổi, lần này lại xả thân nhận nhiệm vụ mà Nhị Lang Thần giao, đối tượng lại là Thiên Thanh Thánh quân cao ngạo có tiếng trong khắp Tam giới, xem ra gay go thật rồi.

Ôi, ngẫm lại điều này, ta vô thức than một tiếng đầy chán nản.

“Ngươi rất quan tâm ta thích gì sao?” Trên đầu đột nhiên thổi tới một cái bóng, che mát mũi chân của ta.

Thiên Thanh đã vòng ngược lại từ lúc nào chẳng hay, hiện tại đang đứng ngay bên cạnh ta.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, làm lơ ngoại hình thảm họa, gật đầu hết sức nghiêm túc.

Lúc ngươi muốn cầu cạnh ai đó, lúc ngươi biết món nợ trăm triệu ngập đầu có thể được xóa sạch nhờ vào ai đó, thì ngươi nhất định sẽ không còn thấy mặt mũi của người đó quá khủng bố nữa.

Chấp niệm, là có thể đảo ngược xấu đẹp.

“... Ngươi quan tâm ta thích gì sao?” Thiên Thanh thì thầm với ta một câu, thần sắc trở nên hơi cổ quái.

“Hỏi thăm tí sở thích của Thánh quân, để sau này chúng ta ở chung càng hòa hợp hơn, chẳng lẽ không đúng sao?”

Ta nhìn thẳng vào cặp mắt khói màu xám tro của hắn, trả lời đầy đồng dục hùng hồn.

Thiên Thanh trầm ngâm quan sát ta cả buổi trời, bỗng nhiên khoe miệng cong lên.

“Tiểu Giang Đậu, ngươi có lòng quan tâm tới người khác từ bao giờ vậy?” Bàn tay rộng của hắn vươn tới, búng nhẹ lên mi tâm ta.

Ta nén giận chịu đau, sức nhớ tới hôm ở Bắc Lăng phủ, lúc Thiên Thanh bóc hỏa trên trán có hiện lên một ấn ký màu xanh.

Ấn ký đó là hình gì nhỉ? Ta lại không nhớ nổi (Phải nói là không thấy rõ thì đúng hơn). Không biết có phải là hình Nguyệt Nha không nhỉ, lẽ nào Thánh quân là Bao Than Đen chuyển thế?

“... Người ta quan tâm ngài, chẳng lẽ không được sao?”

Ta bị búng một phát, nhân tiện lấy cơ đó rũ mắt xuống làm ra vẻ ai oán, trề môi lên, giọng điệu cũng hết sức cô đơn.

Động tác của Thiên Thanh hơi khựng lại, vẻ trêu chọc trên mặt dần biến mất.

“Nếu ngươi quan tâm ta, thì sau này hãy tới Thương Nam tưới mật hoa cho “Chân thân” của mình thường xuyên đi.”

Hắn dờn bàn tay lên đầu ta, vỗ nhẹ nhẹ: “Bình thường ta bận rộn nhiều chuyện, quả thật không có thời gian chăm sóc cho mầm Đậu Đũa kia.”

“Lừa ai chứ!” Ta hất cằm lên tỏ ý bất mãn với thái độ làm việc tắc trách của hắn: “Thương Nam nhiều hoa cỏ như vậy mà ngài còn chăm được hết, sao chỉ một gốc Đậu Đũa bé xíu mà ngài lại không lo được chứ?”

Thiên Thanh bật cười.

“Ngươi thấy ta chăm sóc hoa cỏ Thương Nam bao giờ?” Hắn lắc đầu, gương mặt lạnh lùng không mang theo chút tình cảm nào: “Chúng tự mang tiên căn, từ trước tới nay luôn tự thân tự diệt, duy chỉ có “Nguyên thân” của ngươi là vô cùng mảnh mai, còn cần ta dùng mật hoa Linh Tiêu tưới mỗi ngày.”

Nói tới đây, hắn lại cười nhạt: “Không ngờ Thiên Thanh đường đường ta, lại phải làm một nông phu.”

Nói thật thì, nghe hắn nói như vậy ta rất cảm động, dù sao người ta cũng chẳng thân thiết gì với ta, cùng lắm chỉ vì Phương chủ nhờ cậy nên mới trồng nguyên thân của ta trong Thánh cảnh, còn phải tưới tắm mỗi ngày. Đây là loại tình nghĩa cách mạng vô tư công hiến cỡ nào chứ! Không lẽ...

Sắc mặt ta chợt thay đổi: “Thánh quân, không lẽ ngài thích Phương chủ của chúng ta?”

Nếu cả Nhị Lang Thần và Phương chủ cùng tranh giành Thiên Thanh, ta quyết định dù bất cứ giá nào cũng phải giúp đỡ Phương chủ! Thiếu tiền thì được, còn thiếu tình nghĩa thì không được! Nên biết rõ tình hình trước vẫn tốt hơn.

Thiên Thanh lườm ta bằng ánh mắt quái lạ, nói với cái mặt lạnh tanh: “Ta với cô ấy là bằng hữu lâu năm.”

Ngẫm lại từng việc nhỏ lúc hai người ở cạnh nhau, hình như đúng là giống bạn bè hơn tình nhân, thế là trái tim của ta cũng an tâm về lại vị trí cũ.

“May quá may quá.” Ta vỗ ngực.

“May cái gì?” Thiên Thanh nhìn ta chòng chọc, hơi nheo mắt lại.

“May là ngài không thích tỷ ấy.” Ta thản nhiên nhìn trả lại hần, nét mặt hết sức chân thành.

“...” Về mặt Thiên Thanh càng quái lạ hơn, ta thấy hần định mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống.

“Thánh quân sống ở Thương Nam một mình cũng có mấy ngàn năm rồi, lẽ nào không thấy cô đơn sao?”

Tâm trạng ngày một thả lỏng, lá gan ta cũng ngày một phình lên, nhìn Thiên Thanh dọ lời.

“Sống một mình thì đồng nghĩa với cô đơn sao?” Thiên Thanh quay mặt qua hướng khác, đường nét bên má như ẩn như hiện trong bóng mờ: “Không phải ai cũng cần chen chúc vào đám đông ồn ào.”

Ta chợt thấy đau đầu, Thiên Thanh nói chuyện thường quanh co lòng vòng, đạo lý chẳng chịt, cứ nói thẳng đuột ra người không thấy cô đơn chẳng phải được rồi à? Cần gì đặt ra mệnh đề đặng thức bắt ta chứng minh nữa chứ! Cố ra vẻ huyền bí cho người ta rối trí, vậy mà cái giọng bí hiểm này vẫn không thiếu tiên tử ái mộ, thật là lạ đời.

“... Nhưng nói cho cùng vẫn có lúc muốn tìm người trò chuyện chứ!” Ta hậm hực vút cái khăn lụa trong tay đi: “Tìm được người có thể bầu bạn lâu dài rất hiếm có mà!”

Đây chính là tiếng lòng của ta, mỗi khi giật mình tỉnh mộng vào đêm khuya muốn tìm ai đó để tâm sự, nhưng bên cạnh không có lấy một người, bao nhiêu lời muốn nói chỉ còn biết lặng lẽ chôn vào bụng cho thôi rữa.

“Sao, tiểu Giang Đậu thấy cô đơn à?” Thiên Thanh nghiêng đầu nhìn ta, dưới ánh sáng ngược, đôi mắt hần ngập đầy chế nhạo: “Muốn tìm người trò chuyện sao?”

“Đúng đúng!” Ta gật đầu cực lực, nghĩ bụng đây là cơ hội tốt để tiếp cận Thiên Thanh: “Thánh quân, sau này ta sẽ thường xuyên tới Thương Nam tưới mật hoa cho Đậu Đũa, tiện thể ngài nói chuyện với ta, được không?”

Ta ngửa mặt lên nhìn hấn, vẻ mặt cực kỳ trông chờ.

Nếu muốn giúp Nhị Lang Thần đánh tan băng cứng, thì chỉ còn cách trường kỳ kháng chiến lấy mềm đánh cứng, một khi ở cạnh lâu thì tất nhiên cũng biết được sở thích tính tình của hấn, như vậy mới có thể nắm gọn trong tay, ta quả là thiên tài mà!

Thiên Thanh lại quay mặt đi, hoàn toàn đưa lưng về phía ta.

“Được.”

Giọng của hấn rất nhẹ rất nhẹ, mờ ảo hết như mây khói Thương Nam.

“Đề người đỡ phải suy nghĩ lung tung.”

Lần thăm dò đối tượng đầu tiên này đã kết thúc chóng vánh như thế.

Ngoại trừ biết sau này mình có thể ra vào Thương Nam bất cứ lúc nào, thì chẳng còn thu hoạch gì khác, ta không đành được tự thấy hổ thẹn với kinh nghiệm yêu đương ít ỏi của mình - năm trăm tuổi đời, tròn năm trăm năm mầm Đậu Đũa ta đều sống uổng phí!

Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, ta suy đi tính lại, cuối cùng quyết định tức tốc lên đường đi tìm vài vị tiên quân có kinh nghiệm tình trường phong phú, xem họ thích kiêu theo đuổi lãng mạng nào.

Bất kể ra sao, nhất định cũng phải tác hợp được mối duyên hiếm có độc nhất vô nhị của Thiên đình này!

Đối tượng phỏng vấn đầu tiên của ta, chính là Bồ Đào tiên luôn ru rú trong nhà.

Đây là vị tiên dày dặn kinh nghiệm, độc thân lâu năm hiếm có trên Thiên đình, có biệt hiệu là tay ăn chơi, tướng mạo và cách ăn nói đều phần đầu quen mình. Thường nhờ vào mấy chén dịch thể hoặc trắng hoặc hồng để dụ dỗ tiên tử, lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió.

“Tới xin rượu uống nữa à?” Bồ Đào tiên thấy ta vác theo cái mặt nghiêm trọng xông vào cửa, cặp mày nhướng lên có vẻ bất đắc dĩ: “Gần đây Giang Đậu tiên người áp lực lắm sao?”

“Người biết đó, bây giờ nhân khẩu của Thiên đình tăng mạnh, muốn chạy theo xu hướng kiếm cơm cũng khó lắm.” Ta phát tay với hấn làm ra vẻ ưỡn oái: “Uống chút đỉnh cho quên sầu, uống chút đỉnh cho quên sầu thôi!”

Bồ Đào tiên lừ mắt với ta, rồi móc từ trong tay áo ra một bầu rượu đặt xuống trước mặt ta.

“Nghĩ giúp ta một cái tên hay đi rồi uống.” Nói rồi hấn đẩy cho ta một xấp giấy.

Ta đảo mắt nhìn qua, mấy chữ rồng mây phượng múa trên đó đều là Phạm Văn.

“Mấy thứ này là gì thế?” Ta lật mấy tờ, chả hiểu gì.

“Cái này là Lafite, còn cái đó là Martinie⁽¹⁾.” Bò Đào tiên thò tay ra, chỉ về cho ta một chút: “Bồn tọ sắp phải tham gia diễn đàn Văn Hóa Tây Thiên lần thứ nhất, nên phải đặt một cái tên, không phải người thuộc giới tao nhã sao, mau tư vấn cho ta đi.”

“Cứ gọi thẳng là Putao⁽²⁾ không phải được rồi à? Giả bộ làm rùa biển làm gì chứ?” Ta chẹp miệng phản bác.

“Cái tên này chur tiên ở Tây Thiên bảo đảm không nhớ được.” Bò Đào tiên giật giấy về, cúi kính lờm ta: “Tiểu nha đầu nhỏ nhít thì biết gì về thế giới cạnh tranh tàn khốc của người lớn?”

Xì, không phải là muốn có đoạn tình cảm lãng mạn vượt biên giới với nữ thần Tây Thiên sao?

Ta biết trong lòng hẳn đã có tính toán hết rồi, không thể làm gì hơn là rút bừa một tờ giấy ra, “REMY MARTIN”, trên giấy viết một dòng chữ nhỏ như thế.

Nhìn mấy ký tự này hơi quen quen, ta bèn cười hì hì đẩy tờ giấy qua, giòn giã khuyên nhủ: “Lão tiên nè, dùng tên này đi dụ con gái nước ngoài, bảo đảm mã đáo thành công!”

“Dụ con gái nước ngoài cái gì?” Bò Đào tiên lờm ta trắng mắt, khinh bỉ trần trụi: “Đừng phát biểu thiếu văn minh như thế có được không?”

Sau đó hẳn giật tờ giấy nhìn thử, sắc mặt nhất thời đại biến.

“Người mới là ngựa đầu người! Người để người ta gọi ta là ngựa đầu người, thì còn ai thèm nhìn mặt ta nữa hả?!”

Hắn che mặt ném tờ giấy kia qua.

Ôi chao! Hồi trước chỉ nghe Uất Kim Hương tiên tử nói “Martin” có nghĩa là chiến thần, ai dè bây giờ bỏ vào trước nó bốn ký tự, lại biến thành nhân thú Tây Thiên, thật sự là sai quá sai! Ta thầm kêu khổ trong lòng.

Chẳng qua điều đáng ăn mừng chính là, Bò Đào tiên đã tha thứ cho ta rất nhanh. Cuối cùng hai ta vẫn đạt thành nhất trí, hẳn lấy tên là Hennessy. Vì cả hai chúng ta đều nghĩ cái tên này nghe vào có phong thái quý tộc tự nhiên.

Sau đó Bò Đào tiên lấy giấy bút ra bắt đầu tập ký tên, ta thì vừa uống rượu, vừa thỉnh giáo hẳn về tri thức tình yêu.

“Lão tiên, người nói xem, nếu muốn theo đuổi một vị Thượng tiên mắt cao hơn đầu, địa vị cao ngất, thì phải làm cách nào đây?”

Ta chống cằm ra vẻ dăm chiêu.

“Mắt cao hơn đầu?” Bò Đào tiên đang tập kiểu chữ hoạt hình chipi, nói mà không ngẩng đầu lên: “Điều kiện của Thượng tiên kia tốt lắm sao?”

“Xuất thân, địa vị, khí độ đều đệ nhất.” Ta đáp không cần suy nghĩ.

Nhưng ngẫm lại một chút, bổ sung thêm một câu ỡm ờ: “Bề ngoài cũng... cũng được.”

Có lẽ trong mắt Nhị Lang Thần không ai đẹp bằng Thiên Thanh nhỉ? Chắc, mâm Đậu Đũa ta đây chính là giới đứng vào vị trí người khác mà suy ngẫm thế đấy.

“Thiên đình có người như vậy à?” Bò Đào tiên thay một tờ giấy khác, bắt đầu vẽ sang kiểu chữ La Mã, vẽ mặt hồ hững không rõ cảm xúc: “Tiên quân hay là tiên tử? Còn độc thân không? Sống một mình hay sao?”

“Tất nhiên là tiên quân độc thân, tới giờ vẫn sống một mình.” Ta nhìn hẩn bằng ánh mắt tha thiết, thăm nghĩ tay ăn chơi này quả nhiên kinh nghiệm phong phú, biết phải thăm hỏi bối cảnh gia đình đối phương trước.

Nào ngờ Bò Đào tiên lại gác bút đánh “Cạch” một tiếng, ánh mắt nhìn ta nặng nề: “Tiểu Giang Đậu, không được mơ mộng tới ta!”

“... Không phải lão tiên ngươi đâu.” Ta thấy Bò Đào tiên hiểu lầm thì có chút dở khóc dở cười.

“Lẽ nào trên Thiên đình còn tiên quân độc thân sống một mình nào phong lưu phóng khoáng hơn ta nữa sao?” Bò Đào tiên xoa cằm, trong mắt toát ra vẻ sâu sắc “Ngươi không cần miễn cưỡng nữa đâu.”

“Là Thiên Thanh thánh quân.” Ta giơ hai tay lên đầu hàng: “Nhưng không phải ta theo đuổi ngài ấy, mà chỉ hỏi giúp người khác thôi.”

“À...” Bò Đào tiên kéo giọng dài thườn thọt.

“Đối phó với loại cực phẩm như Thiên Thanh, thì có hai cách.” Hẩn suy nghĩ một lúc, rề rà mở miệng, dáng vẻ như đã liệu trước: “Thứ nhất, thay đổi bản thân, mạnh hơn hẩn, đẹp hơn hẩn, hào hoa phong nhã hơn hẩn, khiến hẩn chủ động quỳ dưới chân ngươi.”

Ta ngẫm lại thật kỹ, tên Nhị Lang Thần này, trừ khuôn mặt dễ nhìn hơn Thiên Thanh chút xíu ra, những thứ khác đều bại triệt để.

Thế là ta lắc đầu, tỏ ý phương án này bất khả thi.

“Cách thứ hai, chính là phản xạ có điều kiện.”

Bò Đào tiên hít sâu vào một hơi đầy trịnh trọng, tung ra vốn liếng cất đày hòm: “Lấy tư cách là một người yêu thầm, ngươi phải lẩn quẩn quanh hẩn từng giờ từng phút, dành cho hẩn ấm áp, dành cho hẩn quan tâm, đồng thời không nên mang tới cho hẩn bất cứ áp lực gì. Tốt nhất là thường xuyên tặng lễ vật cho hẩn, còn phải thể hiện sự lệ thuộc và yêu thương thăm thiết đúng lúc đúng nơi. Chờ tới ngày hẩn không thể rời khỏi ngươi rồi, khi đó lại đột ngột biến mất, hoặc là thể hiện mình có thiện cảm với người khác, hẩn nhất định sẽ thấy mất

mát đến phát điên, từ đó ý thức được tầm quan trọng và không thể thay thế của người, sau đó thì thăng tiến!”

Ta nghe mà há hốc.

“Nhân tính vốn bần tiện, lúc có thì không biết quý trọng, tới khi mất đi mới hối tiếc thì đã muộn.” Bồ Đào tiên nhìn về xa xăm, xoa cằm lần hai: “Đây là lợi dụng nhược điểm của nhân tính.”

“Nhưng Thiên Thanh là tiên, không phải người.” Ta hơi lưỡng lự, cách phản xạ có điều kiện gì đó có hiệu quả với Thiên Thanh sao?

“Tiên nhân, tiên nhân, tiên là từ đê mê, nhân là từ chính! Người cho là họ không có thất tình lục dục sao?” Bồ Đào tiên gõ cho ta một cái đầu đổng: “Phí mấy trăm năm theo ta học hỏi!”

Ta xoa cái trán bị gõ đau, thầm tính toán thiệt hơn trong lòng, cảm thấy cách phản xạ này đúng là bài bản, ít nhất nghe cũng hợp lý. Vì vậy thầm ghi lại trong lòng, định bụng về nghiên cứu sâu hơn với Nhị Lang Thần.

Giọng ra lệnh của Bồ Đào tiên lại vang tới: “Tiểu Giang Đậu, phải nắm chắc thời cơ bùng nổ! Nổ quá sớm, người ta chỉ coi người là cái rắm, nổ quá muộn, người ta sẽ có đối tượng khác.”

Ta nghĩ đây đúng là phương án liều nhất trong các phương án, khả năng vượt ngoài tầm kiểm soát cực kỳ cao, thế là ta bèn gật đầu, tỏ lòng thụ giáo.

Ghi chú:

1. Tên hai loại rượu.
2. Phiên âm của từ “Nho”, vì Bồ Đào tiên là Nho tiên nên Đậu Đũa ta phiên âm ra thành Putao tức Nho luôn cho tiện.

Chương 15

Thiên quân, ngài nói xem cách này có hay không?”

Trong Vân Tiêu bảo điện rực rỡ ánh vàng, ta hăm hở thuật lại một mạch phương án phản xạ có điều kiện này mà không giấu được vẻ hân hoan.

“Muốn ta lớn vồn quanh Thiên Thanh như cá với nước sao?”

Trên tháp lưu ly phi thúy, Nhị Lang Thần đang thông thả vuốt ve con thiên điều cánh vàng mắt bạc đậu trên vai hấn, mắt phượng lập tức trừng lên hết như mắt ưng.

“Cách này làm thế nào? Là xuất quỷ nhập thần như hồn ma? Hay là vừa thấy hấn thì lặn ra đất ăn vạ?”

Hấn nhếch mép hỏi vặn lại.

Ta rửa thầm tên này đúng là biết nói móc người khác, nhưng vẫn không buồn phiền, nhẫn nại giải thích tiếp: “Ý là, phải xuất hiện trong tầm mắt hấn từng giây từng phút, dịu dàng chăm sóc hấn, bảo vệ hấn, nghĩ đến suy nghĩ của hấn, tặng những thứ hấn cần, đó gọi là quan tâm lặng thầm, như thế một ngày nào đó băng cứng cũng phải tan, chúng ta chỉ cần lấy nhu thắng cương thôi.”

“Sao nghe ẻo lả quá vậy?” Nhị Lang Thần hát đầu phản bác, tay gãi gãi chiếc cầm diễm danh lan xa - các tiên tử đều nói, đó là động tác gọi cảm có sức sát thương nhất của nam tử.

“Đôi với kiêu người cao ngạo ăn vào xương tủy như Thiên Thanh thánh quân, chúng ta phải dùng chút thủ đoạn phi thường.”

Ta không dần được thì thầm trong bụng, hóa ra người còn muốn làm phúc hắc công, không biết có phúc hưởng thụ nữ vương thụ kiêu ngạo Thiên Thanh không ấy chứ.

“... Thì ra là thế, tiểu Giang Đậu thấy cách này được chứ?”

Nhị Lang Thần híp mắt lại, đỡ cằm nhìn ta mỉm cười.

“Tất nhiên hay rồi, không hay sao lại đề cử cho Thiên quân được chứ?” Ta nghiêm túc trừng to hai mắt.

“... Thật sao, vậy thì tốt rồi.” Độ cong trên môi Nhị Lang Thần càng rõ nét hơn.

“Lại đây.” Hấn bỗng nhiên ngoắc ta lại, điệu bộ thờ ơ.

Nào ngờ ta vừa tới ngay trước mặt, hấn lập tức cởi bộ hoàng bào thêu rồng ra.

“Á!” Ta quỳnh quáng quay đầu nhắm mắt lại, máu nóng vọt nhanh lên má.

“Áy, vẫn biết xấu hổ à?” Giọng sung sướng của Nhị Lang Thần vang lên cực lớn bên tai: “Người tưởng bản tọa sẽ thoát y múa cho người xem sao?”

Vừa thẹn vừa giận quay phắt đầu lại, quả nhiên trên cơ thể màu đồng đối diện vẫn còn che một lớp trung y màu trắng mỏng tanh.

“Giờ đã thảng sáu đầu hạ, không ngờ Thiên quân còn sợ lạnh như vậy.” Ta cấp tốc lấy lại vẻ bình tĩnh: “Quả nhiên là Chiến thần Thiên vương máu lạnh.”

Kỳ thực ta chỉ sợ bị đau mắt hột nên mới né thôi - trai xấu đã đủ làm ta xuất huyết bên trong, trai xấu không che thể nào cũng khiến ta tắt thở tại trận.

Mắt phượng của Nhị Lang Thần híp lại chỉ còn một đường hẹp dài.

Nhưng khoe miệng hấn lại cong lên rất nhanh, cười phá lên vui sướng.

“Giận rồi sao? Giận làm gì chứ.”

Hấn chậm chạp lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp đồ bằng gấm nhung, đặt lên tay ta: “Bản tọa chỉ muốn cho người xem một vật.”

Ta mở hộp gắm ra nhìn thử, kinh hoàng tới mức muốn rớt cằm.

Là một viên kim cương khổng lồ, to ước chừng cả nắm tay! Dưới sự phản quang của viên kim cương khổng lồ, cả kim điện như chìm trong ánh hào quang ướn át kiêu diễm.

“Kim cương đẹp tặng giai nhân.” Nhị Lang Thần nhìn bộ mặt tròn mắt há mồm của ta, cười thâm ý: “... Tiểu Giang Đậu, người nói xem, Thiên Thanh có thích không?”

Nửa câu đầu của hắn làm ta xúc động dâng trào, nhưng nửa câu sau lại làm mặt ta xám xịt như tro.

Dù có đẹp có quý đi nữa thì cũng không phải của ta, có nghĩa gì đâu?

“Thiên Thanh thánh quân thấy nhiều biết rộng, chỉ sợ một viên kim cương... nhỏ cỡ này sẽ làm ngài ấy chướng mắt.” Tiu nghiểu đóng nắp hộp lại, đồng thời đóng luôn cánh cửa màu hồng xinh đẹp đang mở ra trước mắt, ta thừa nhận, câu này của mình hơi điệu.

“Hình như cũng có lý lắm.” Nhị Lang Thần gật đầu như đang suy nghĩ điều gì: “Vật thứ này vô ích.”

Sau đó hắn giật hộp gắm khỏi tay ta, ném bừa lên chiếc tháp phỉ thúy, chỉ nghe “Cốp” một tiếng, màn bụi tung lên dưới ánh mặt trời.

Nhất thời lòng ta đau tới nổi lục phủ ngũ tạng thắt thành một nút, xé tim xé phổi, ruột gan đứt ra từng khúc.

“Người nói xem, Thiên Thanh cần gì?”

Nhị Lang Thần trở mình trên tháp, dáng vẻ buồn bã tư xuân của thiếu niên mới biết yêu.

“Có phải Thiên Thanh thích gì thì Thiên quân sẽ tặng ngài ấy cái đó không?” Ánh mắt ta thối nhẹ tới góc nhỏ nơi hộp gắm hạ cánh.

“Đề có được nụ cười của người trong lòng, đương nhiên phải dốc hết tiền tài.” Nhị Lang Thần đáp như đinh đóng cột.

Ta méo miệng, chưa bao giờ hâm mộ Thiên Thanh như bây giờ.

Trong một khoảnh khắc, trong óc ta thậm chí còn ngoi lên ý nghĩ xấu xa, giá như người Nhị Lang Thần thích là mình thì tốt biết mấy.

“Đúng rồi, không phải tiên tử đi hỏi thăm tin tức giúp ta sao? Thế nào rồi? Có hỏi được sở thích của Thiên Thanh chưa?”

Giọng lười biếng của Nhị Lang Thần lôi ta về với hiện thực.

Ta vừa thấy bản mặt thâm tới không nở nhìn của hắn, tức tốc giật mình, tỉnh táo lại.

Tuy thích những thứ xinh đẹp, tuy ước ao những thứ xinh đẹp, nhưng nếu cái giá là phải đi theo thành viên GODFIVE suốt cả quãng đời còn lại, thì ta vẫn không tài nào chấp nhận nổi.

Hai thứ hại cùng quãng tới mặt, tất nhiên phải chọn cái nào nhẹ hơn rồi, ta tình nguyện không ôm được kim cương về, chứ không muốn dây dưa suốt đời với tên xấu xí này đâu.

“Hình như Thánh quân không đặc biệt thích thứ gì.” Xác định được điểm này, ta định thần lại, nghiêng nhẹ đầu qua bên: “Do ngài ấy có đủ mọi thứ, không thiếu thứ gì.”

“Haizz, chính vì hoàn mỹ như thế nên mới khiến người ta có khát vọng đập phá.” Nhị Lang Thần thở dài, mắt phượng hất lên không giấu nổi dục vọng sục sôi.

“... Không ngờ Thiên quân lại là người theo chủ nghĩa khuyết tật.” Ta liếc hẩn với vẻ vô cùng kinh ngạc: “Vậy ngài nên thích nữ thần Venus ở Tây Thiên mới đúng chứ?”

“Đáng tiếc tượng của nàng mới cụt tay, chứ bản thân nàng thì không cụt.” Nhị Lang Thần mở hai tay ra, vẻ mặt rất ư tiếc nuối: “Nếu hôm nào xảy ra tai nạn giao thông thì hay rồi.”

Ta nhất thời câm nín, nhủ với lòng, may mắn may mắn, may mà tên đầu óc khuyết tật này không thích ta!

“Chẳng qua là, nếu như thật sự không tìm được thứ hẩn thích, thì mỗi ngày tới Thương Nam tản bộ cũng không tệ.”

Suy nghĩ của Nhị Lang Thần về lại với người trong lòng: “Có gương mặt anh tuấn tuyệt vời này của bồn tọa soi sáng, cho dù hẩn không thích bồn tọa, thì cũng rất khó có hứng thú với ai khác.”

Ta nín thình nhìn hẩn một cái, sau đó cúi đầu, nín thình tiếp.

Nhị Lang Thần quả nhiên không hổ là Nhị giả trong giới thần tiên, từ cách ăn mặc tới lối suy diễn, đều cực hợp với chữ “Nhị”⁽¹⁾ này.

“Chi bằng đi ngay bây giờ đi!” Chưa đợi ta rửa thềm xong, một bàn tay lớn đã bắt ngờ thò tới, cầm chắc lấy năm ngón tay của ta: “Chúng ta sẽ tới Thương Nam ngay bây giờ!”

Ngẩng đầu lên, đập ngay vào mắt là bản mặt hớn hử của Nhị Lang Thần, hẩn đã thay khôi giáp vào, chiếc áo bào vàng chói làm nổi bật ánh hồng tỏa ra ngập mặt, bản chất của tên nhà giàu mới nổi lộ hết ra ngoài.

Bất kể thế nào, Thiên Thanh cũng không thích nổi loại tài chủ vườn này đâu.

Ta thềm thờ dài ngoa ngán.

“Thánh quân, ngài nghe ta nói nè.” Ta nhắc ngón tay hoa lên, chọc nhẹ vào miếng vàng khôi trước ngực Nhị Lang Thần: “Áo giáp này tuy tốt, nhưng lại cực kỳ phô trương, đi ngược lại với phương châm tác chiến dẫu dàng như nước mà ta nói.”

“Vậy tiên tử thấy nên làm sao?” Chân mày Nhị Lang Thần cau lại.

“Chi bằng... để ta tự làm một bộ xiêm y cho Thánh quân mặc, thế nào?”

Ta ngẩng mặt lên, cười ngọt ngào với Nhị Lang Thần.

Mấy trăm năm qua, mỗi lần ta tới Thương Nam đều không dám nhìn mặt Thiên Thanh, buộc lòng phải nhìn vào áo quần của hắn thay thế. Nhìn hoài nhìn mãi, cũng nhìn ra được tí ngõ ngách, chí ít cũng biết được sơ sơ kiểu y phục mà Thiên Thanh thích. Mà ta trước giờ luôn thích chính tay nhuộm vải làm áo, hôm nay mượn cơ hội Nhị Lang Thần thích Thiên Thanh để phô diễn sở trường, còn có thể thuận nước đẩy thuyền bán ra một món nợ nhân tình, không phải quá đúng lúc rồi sao?

Trong mắt Nhị Lang Thần chợt lóe lên u quang.

“Nhu vậy rất tốt, rất tốt.” Hắn mỉm cười, lộ ra hai hàm răng trắng bóng, như thể rất vui mừng.

Điểm ngón tay hóa ra một cây thước mềm thật dài, ta bắt đầu lúi húi đo số đo ba vòng của Nhị Lang Thần.

Tuy đồ mới chỉ cần dùng pháp thuật là có thể đổi được ngay, nhưng thân là một phần tử tao nhã từ đầu tới đuôi, trước giờ ta luôn khịt mũi khinh bỉ loại phép thức ăn nhanh này - ta thích quá trình may đồ thủ công, cũng cực kỳ si mê những thành phẩm thô sơ tạo ra bằng mồ hôi và tâm huyết.

“Có cần cời sạch y phục hay không?”

Nhị Lang Thần thấy ta cầm cây thước mềm khua loạn xạ ngẫu trên người hắn, miệng toét ra còn to hơn cái chậu rửa mặt, mắt phượng lóe lên tinh quang sáng quắc.

“Nếu ngài muốn biểu diễn thoát y thì cứ làm đi.”

Vừa rồi bị hắn trêu cho một vô, bây giờ ta đã bình tĩnh như lão tăng nhập định.

Có lẽ vì thấy vô vị, nên khóe miệng Nhị Lang Thần lại cụp xuống.

“Sao ngươi lại muốn tự tay may?” Hắn nghĩ ngợi một lúc, liếc mắt nhìn ta: “Chẳng phải Thiên đình có Chúc Nữ sao? Hoàng Đạo bà cũng ở đây.”

“Tại y phục của họ may ta không mua nổi.” Không nhắc còn đỡ, một khi nhắc tới ta lại oán giận, bộ sưu tập “Hương Thái nhi” của Chúc Nữ, với cả tiên bào “Ái Lư Sĩ” của Hoàng Đạo bà, món nào cũng hét giá vạn lượng vàng, khiến cho ta tới dững khí bước chân vào cửa cũng chẳng có. Cả ngày lẫn đêm đều chỉ

có thể ngắm ảnh trên tạp chí mà thèm chảy nước dãi, loại thích mà không thể có này đối với ta mà nói, quả thật là một kiểu tra tấn tàn khốc nhất.

“Đây chính là nỗi khổ của người nghèo.” Nhị Lang Thần nhướn mày, thọc cho ta thêm một dao vào tim: “Bồn tọ đã là khách hàng SVIP của họ từ lâu rồi, số y phục mua vào đêm không hết nổi.”

Mặt ta cứng lại, dùng tay ngáng đầu.

“Đừng hoang tưởng, ta không tặng cho người đâu.” Nhị Lang Thần liếc ta, cười gian trá: “Bảo vật chỉ tặng mỹ nhân tuyệt thế, còn người có xin cũng chẳng ích gì đâu.”

Ta lặng thinh nuốt ực nước bọt, cúi đầu tiếp tục công việc.

Thật ra ta muốn hỏi: Chẳng lẽ người có đam mê mặc đồ con gái thật à? Lẽ nào Nhị Lang Thần không phải công, mà là thụ núp dưới lớp công?

Đằng sau mỗi tên nhà giàu mới nổi, chắc chắn đều có một bí mật âm u không muốn cho ai biết.

Thôi thôi, ta là người thông tình đạt lý hiểu lòng người, không hỏi làm gì.

Đo xong kích thước, cầm giấy bút lên, ta nằm bò ra bàn cầm cùi phác thảo bản thiết kế.

Cổ áo, ống tay áo, đường viền, nếp gấp, mỗi một chi tiết đều cố đạt tới hoàn hảo, tập trung tới quên mình, khiến Nhị Lang Thần mất kiên nhẫn.

“Tiểu Đậu tiên, rốt cuộc người còn muốn vẽ bao lâu nữa?” Nhà giàu mới nổi ngồi phịch xuống chiếc ghế cổ thượng hạng, duỗi cái lưng dài thật dài.

“Sáng tác nghệ thuật thì cần phải trau chuốt cẩn thận.” Ta nhẫn nại giải thích với hắn: “Chẳng lẽ chân quân muốn khoác đại một cái bao tải đi gặp người trong lòng sao?”

“Bồn tọ là giá treo quần áo trời sinh, mặc thứ gì cũng đẹp.” Nhị Lang Thần ngáp một cái, phản bác.

Ta nhìn số đo cơ thể của hắn trên giấy, gật đầu.

Nhưng nhớ tới cái mặt của hắn, lại lắc đầu.

“Haizz, xem truyền hình trực tiếp còn tốt hơn.”

Nhị Lang Thần gõ ngón tay buồn chán, chỉ nghe cách một tiếng, ngay giữa kim điện chậm rãi thả xuống một màn hình siêu lớn.

Hắn lấy cái điều khiển từ xa ra nhấn một nút, trên màn ảnh lập tức hiện lên gương mặt hết sức cung kính của một phụ nữ.

“... Xin thần tiên phù hộ cho con gái tôi sớm lấy được người giàu có...”

Trong màn sương khói lượn lờ vọng tới giọng già nua gấp gáp, dư âm vang dội như đang ở ngay tại hiện trường, làm người ta phải thán phục về hiệu quả ưu việt của dàn âm thanh nổi 3D.

“Mấy chuyện loại này nên đi khẩn Nguyệt lão mới đúng chứ, sao lại vào miếu của ta mà xin?”

Nhị Lang Thần cười giễu, chiếc điều khiển từ xa rung lên lั่น nữa, hình ảnh trên màn hình lập tức thay đổi.

Xuất hiện trong màn hình là một cô gái trẻ tuổi trang điểm dày cui, cô ta nhắm nghiền hai mắt, cầm nén hương khẩn thành tâm: “Xin thần tiên phù hộ cho con giảm béo thành công, thi đậu vào học viện điện ảnh...”

“Bây giờ tới chuyện giảm béo cũng tới làm phiền ta!” Chân mày Nhị Lang Thần nhíu lại thật sâu.

Đây chính là hệ thống đường truyền miếu thờ toàn cầu sao. Ngày nay dưới trần gian có đầy rẫy miếu thờ, thần tiên nào mà đủ sức tới từng cái miếu để nhận cúng bái chứ? Do đó những thần tiên có chút đỉnh tiền sẽ bố trí trong phủ một bộ thiết bị thế này, hôm nay muốn xem tình hình thực tế ở miếu thờ Dương Châu, thì định vị hệ thống tới Dương Châu, ngày mai muốn xem miếu ở Kim Lăng, thì chuyển hệ thống qua Kim Lăng, như vậy có thể nắm được tình hình mới nhất của các tín đồ bất cứ lúc nào.

Chẳng qua hôm nay được tận mắt nhìn thấy truyền hình trực tiếp này, khiến ta cảm thấy mấy thiện nam tín nữ ngày nay rõ là có bệnh thì vái tứ phương, làm người ta không biết nên khóc hay cười nữa.

“Trong nhà của Tiểu Đậu tiên có thứ này không?”

Nhị Lang Thần vừa bấm lung tung trên cái điều khiển từ xa, vừa lơ đãng nói chuyện với ta.

“Không có.” Ta lắc đầu: “Tiểu tiên chưa từng có tín đồ nào, dưới trần cũng không có ai xây miếu nặn tượng cho ta.”

“Chỉ tán tiên mới nghèo túng thế thôi, còn người dầu gì cũng là tiên tử chính thống được liệt vào hàng tiên ban, sao lại không có một ngôi miếu nào được?” Nhị Lang Thần nheo mắt lại có vẻ không dám tin: “Rốt cuộc trước khi thăng tiên người làm nghề gì thế?”

“Làm một cây Đậu Đũa nho nhã hiền lành tuân thủ pháp luật.” Ta phác một nét cuối cùng trên giấy, sau đó hài lòng ưỡn thẳng lưng lên: “Y phục thiết kế xong rồi, chân quân có muốn qua ngắm thử cái không?”

Nhị Lang Thần xòe một bàn tay ra, bức tranh lập tức bay là là vào tay hắn, mở ra mềm mại hết như một thiếu nữ dịu ngoan.

Mới liếc mắt qua bức tranh, luồng khí lổ mắng bao quanh người hắn bỗng nhiên biến mất sạch, cả người cứng đờ ra như đá.

“Đen thui?” Hắn xoắn chân mày, ba mắt sáng như đuốc phóng về phía ta: “Người muốn ta mặc đen thui từ đầu tới chân?!”

“Chân quân không thích sao?” Ta nghĩ là hấn quá cố chấp với màu vàng chói thô tục, nên đành nhỏ nhẹ phổ cập giáo dục về cách phối màu cho hấn: “Màu đen là màu sắc tốt nhất để làm nổi bật khí phách của nam tử, đại diện cho sự ẩn nhẫn, huyền bí và lạnh lùng, là màu mà Thiên Thanh thánh quân thích nhất!”

Mấy câu trước là nói theo suy nghĩ của ta, còn câu cuối là ta đoán đại.

“Thật vậy sao?” Khóe miệng Nhị Lang Thần hơi cong lên, ánh mắt lạnh lùng: “Sao từ trước tới giờ ta chưa từng thấy y mặc đồ đen? Trong Thương Nam cũng không có đồ trang sức nào màu đen.”

Ngẫm lại cũng có vẻ đúng, Thiên Thanh dường như chưa mặc đồ có màu đen bao giờ.

Nhưng ta thật sự rất hài lòng với bức thiết kế này, lo nhiều vậy làm gì, trước hết cứ lừa tên nhà giàu mới nổi này mặc vào rồi bàn tiếp.

“... Nếu màu đen chưa từng xuất hiện trong tầm mắt của Thiên Thanh, thì một khi chân quân khoác lên người diện mạo này xuất hiện trước mắt ngài ấy, nhất định sẽ khiến ngài ấy ấn tượng khó quên.” Ta rút bức tranh ra khỏi tay của Nhị Lang Thần, ngẫm nghĩa say mê: “Tiểu tiên muốn đặt một cái tên cho bộ y phục này, gọi là - “Bóng đêm” đi.”

Chỉ có đen thui như đêm ba mươi thế này, mới có thể ngăn được hào quang nhà giàu mới nổi của Nhị Lang Thần bắn phá ra ngoài thôi.

Nếu như không nhìn lầm, thì kiểu người Thiên Thanh thích chắc là kiểu khiêm tốn trời sinh.

“Người bắt đường đường một chiến thần bậc nhất Thiên đình, một đại tướng quân quý tộc quang minh lỗi lạc như ta phải mặc đồ đen sao?”

Nhị Lang Thần như nghe được chuyện nực cười nhất trên đời, ngửa đầu lên cười sáng sặc.

Cười xong thì hung hăng trừng ta ngay lập tức, ánh mắt ám đặc khói mù: “Người có biết, từ xưa chính tà không chung đường, trắng đen không lẫn lộn chứ?”

“Tiểu tiên không biết.” Ta bực mình lườm hấn, tính nhẫn nại vất vả lắm mới đào tạo ra hầu như đều bị hấn ủa sập: “Tiểu tiên chỉ biết màu đen mặc vào rất đẹp thôi.”

Mấy tên gọi là Thượng tiên này đúng là không biết co duỗi, mặc vào đẹp không phải là xong rồi sao? Tài chủ vườn cần gì phải đẩy màu sắc lên tầm cao đạo đức chính trị chứ, vậy chẳng phải đang tự ngược đãi mình sao? Còn muốn lên giọng giảng đạo, chưa đủ tuổi đâu!

“Người thích màu đen sao?” Nhị Lang Thần liếc mắt nhìn ta có hơi bất ngờ.

“Ta thích màu thuần.” Ta chỉ vào bộ váy đỏ trên người mình: “Đỏ, đen, lam, hễ là màu thuần ta đều thích hết.”

Nhị Lang Thần cau mày quan sát ta từ đầu tới chân một hồi, cuối cùng không nói gì nữa, coi như là thỏa hiệp.

Ban đầu ta cứ tưởng phải tốn nhiều nước bọt để thuyết phục, nào ngờ lại trót lọt như vậy, lập tức vui mừng quá đỗi, cuốn bức tranh lại định ra về.

“Xin thần tiên phù hộ cho con, kiếp sau có thể làm vợ chồng với cô ấy, mãi mãi không xa nhau!”

Chiếc màn hình siêu lớn trong sảnh đột nhiên xuất hiện một chàng trai tướng tá cường tráng mặt mày thanh tú đang thành tâm khẩn nguyện. Sau lưng anh ta là một cô gái đáng yêu đang ôm một bó hoa tươi.

Trai tài gái sắc, lời thề này khiến ta cảm động, bèn dừng bước lại liếc nhìn người đàn ông kia.

“Tiểu Đậu tiên, người có tin tình yêu vĩnh cửu không?” Nhị Lang Thần chống khuỷu tay lên bàn, đỡ cằm, hỏi ta một câu bằng giọng quơ.

“Tin chứ.” Ta đáp chẳng cần suy nghĩ: “Không phải trước mắt là một ví dụ sao?”

Nhị Lang Thần cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

“Xin thần tiên phù hộ!” Rất nhanh sau đó tới lượt cô gái kia bước lên cầu khẩn, cô ta nhíu chặt đôi mày, nét mặt hết sức khẩn thiết: “Đề ông chồng đầu heo của con xảy ra bất trắc càng sớm càng tốt, để hết tài sản lại cho con!”

Chân mày của Nhị Lang Thần nhướng lên, độ cong trên khóe môi càng sâu thêm, còn ta thì hết hồn tới nổi lông mày cũng phải dựng đứng.

“Nhân lúc chưa sinh con! Nhân lúc chưa sinh con!” Cô gái kia khẩn vái trong lòng thêm vài câu, sau đó mở mắt ra, quay đầu cười ngọt ngào với người đàn ông kia: “Chồng ơi, người ta thề xong rồi đó!”

Chàng trai thỏa mãn ôm cô gái vào lòng, hai người nắm tay nhau mỉm cười thân mật, tay trong tay rời khỏi miếu thờ.

Trong đại sảnh im phăng phắc.

Ta không dám phát biểu câu nào, Nhị Lang Thần sụp mi ngồi trên ghế, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, cạch, cạch, cạch.

Người chồng nhìn đẹp trai lắm mà, sao lại bị bà xã gọi là đầu heo? Xem ra quan niệm thẩm mỹ của người này cũng hỏng luôn rồi.

Ta hồi tưởng lại quá trình lạ lùng vừa rồi, không đành được thềm chắc lưỡi.

“Người thấy hết rồi chứ?” Bầu không khí im ắng bị phá tan, giọng trêu chọc của Nhị Lang Thần vang lên, dường như rất sung sướng: “Sao nào? Tiểu Đậu tiên, người còn tin tình yêu vĩnh cửu chứ?”

“Tin.” Ta liếc hẩn: “Chẳng phải người chồng đó là ví dụ hùng hồn nhất sao? Tuy người vợ không thích anh ta, nhưng anh ta vẫn tình nguyện đánh liều mỗi

kiếp đều có khả năng chết bất thành linh, nguyện ở cạnh vợ mình mãi mãi, ngài không thấy rất cảm động sao?”

Giọng vừa lắng xuống, ta đã thấy sắc mặt Nhị Lang Thần lúc xanh lúc đỏ, trông hệt như bảng pha màu.

“... Nàng đã từng nói yêu ta, yêu ta mãi mãi, tình yêu này ta rõ, nhưng mãi mãi là thứ gì?⁽²⁾” Trầm ngâm một lúc lâu, Nhị Lang Thần cất giọng ngập ngừng, tựa như vô cùng gượng ép: “Tiểu Giang Đậu, ngươi từng nghe bài thơ này chưa?”

Mới thoáng nghe nửa câu đầu, ta còn ngỡ Nhị Lang Thần đang định tỏ tình với mình, sợ tới nỗi suýt nữa tim nhảy tót ra ngoài, gian nan lắm mới chịu đựng được tới nửa câu sau, tới đây tim mới đập lại bình thường.

“Chưa nghe chưa nghe.” Ta nhanh nhẩu lắc đầu xua tay.

Thật ra ta còn muốn nhiều chuyện hỏi thêm một câu, chân quân à, ngài nghĩ đây là thơ thật à? Tiểu tiên thật lòng nghi ngờ ngài có đọc tác phẩm văn học chân chính không đấy.

“... Ngươi không biết.” Nhị Lang Thần mỉm cười, ánh sáng sắc sỡ chiếu lên gò má, hiện lên vài nét đau thương: “Có lẽ mọi thần tiên đều biết mãi mãi là thứ gì, nhưng lại không thể hiểu, tình là thứ gì.”

Ta nhìn hấn im thin thít.

Nhìn một con cóc bình luận thánh thi quả là một chuyện khiến người ta buồn nôn biết bao. Ta không liêu xiêu nổi trước bộ dạng u buồn của Nhị Lang Thần, cũng không mê nổi kiểu ăn nói thâm trầm của hấn, đành phải nhanh chóng mượn cớ, tra dầu vào chân chạy thật lẹ.

Tình là thứ gì?

Tình chính là được ở bên cạnh người đẹp, chàng ăn cá, ta ăn thịt, nhìn đám người xấu xí kia gặm xương.

Trên đường về, ta thả sức tưởng tượng về một cảnh tượng lãng mạn như thế.

Ghi chú:

1. Chữ “Nhị” trong tiếng Trung còn có ý chỉ người ngốc.
2. Là bài hát “Tình ca 1980” của La Đại Hựu.